

מ"י 46480/07/16 - מדינת ישראל נגד אלון שמיר

בית משפט השלום בירושלים

מ"י 46480-07-16 מדינת ישראל נ' שמיר
תיק חיצוני:

כבוד השופטת אפרת אייכנשטיין שמלה	בפני
מדינת ישראל	מבקשים
אלון שמיר	נגד
	חשודים

החלטה

בפני בקשה להורות על צו איסור פרסום שמו של החשוד.

נציג המדינה מתנגד להוצאת הצו.

ברקע, חקירה כנגד המבקש בחשד לביצוע עבירות מין במספר מטופלות לאורך תקופה.

מחומר הראיות שהוצג בפני במסגרת הבקשה להארכת מעצרו של המשיב, שהתבררה בפני היום, קבעתי כי קיים חשד סביר ביחס לעברות המיוחסות לנאשם.

בהתחשב בעוצמת הראיות העולה מהמסמכים שסומנו 1-8, ובאיזון שבין עוצמת העבירות לאינטרס הציבורי, הכף נוטה באופן ברור למסקנה, כי האינטרס הציבורי שלא למנוע פרסום, גובר על זכותו של החשוד.

מאחר ומדובר במספר מתלוננות, יש בסיס להערכת המדינה כי חשיפת הפרשה תוביל לתלונות נוספות.

ולעניין זה ראו **ברע"פ 4755/15 עזרא שינברג נ' מדינת ישראל, (מיום 16.7.2015) בפסקה 8:**

"בהתייחס לנזק החמור הנטען, אשר עלול להיגרם למבקש מן הפרסום, לא מצאתי כי יש בנזק זה, לרבות במצבו הבריאותי והאישי של המבקש, כדי להטות את הכף לעבר מניעת פרסום שמו.

הנזקים עליהם מצביע המבקש, אינם שונים מנזקיו של כל אדם הנתון בחקירה פלילית בגין חשד לביצוע מעשים חמורים, כדוגמת אלו בהם נחשד המבקש, ואין נפקא מינה לעובדה שהמבקש הינו אדם מוכר,

אשר זהותו ידועה בקרב בני קהילתו. מעבר לזאת, המבקש לא תמך את בקשתו באישורים רפואיים קונקרטיים המעידים על כי חשיפת שמו עלולה להחמיר את מצבו הבריאותי.

אשר לאינטרס הציבורי הגלום בחשיפת שמו של המבקש, אין צורך להכביר מילים על חשיבות הדבר. מעבר לאפשרות, כי חשיפת שמו של חשוד בעבירות מין עשויה לתמרץ מתלוננות נוספות,

אשר ביקשו עד כה שלא להיחשף, להעיד על שארע להן מידיו של אותו חשוד, יש גם מקום להזהיר את הציבור מפניו. יפים, בהקשר זה, דבריו של השופט מ' מזוז, בעניין פלוני, פסקה 11:

"יש ליתן משקל מיוחד לפרסום שמם של נאשמים (ומורשעים) בעבירות מין, שכן הניסיון מלמד שפרסום כזה דרוש הן כדי להגן על הציבור והן משום שהוא עשוי לחשוף פרשות נוספות הקשורות בו, ולהניע מתלוננות אחרות, ככל שאלה קיימות, להגיש גם הן תלונות. דברים אלה אמורים ביתר שאת נוכח העובדה שהעורר משתייך לקהילה סגורה ונוכח כך שמעמדו בקהילה זו הוא רם, ולפיכך ניתן להניח כי חשיפת פרשות נוספות, אם ישנן, אינה ענין של מה בכך, וקשירת שמו של העורר בפרשה זו עלול לסייע בדבר".

(וראו, בהקשר זה, גם את החלטתי בע"פ 2137/14 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' זאור חנקישייב[פורסם בנבו] (10.4.2014)).

וכן ראו בש"פ 8102/10 עו"ד ישראל מנדל נ' מדינת ישראל (מיום 4.11.2010), בפסקה 5:

"הקביעה שאין מקום לאיסור פרסום עולה בקנה אחד עם הקווים המנחים בפסיקתו של בית משפט זה [ראו למשל: בש"פ 9601/09 פז נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 28.12.2009); בש"פ 2884/06 בן דב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.5.2006); בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.8.2004)]. אין ספק כי פרסום גורם צער רב לבני משפחתו של העורר ולעורר עצמו. מעת לעת חוזר ועולה ויכוח ציבורי בשאלת איסור פרסום שמם של החשודים

אולם איסור הפרסום הוא חריג שבחריג. דווקא בעבירות מין אם חלילה יש מתלוננות נוספות בפוטנציה ישנה חשיבות ציבורית לפרסום [ראו: בש"פ 1105/05 עמיר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.2.2005)]. אין המדובר, כטענת העורר, במציצנות גרידא".

וכן ראו בשפ 6160/15 שמואל אברהם נ' מדינת ישראל (מיום 20.9.2015)

לאור האמור, אינני נעתרת לבקשה, ואיני מורה על צו איסור פרסום, בעניינו של החשוד.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

בשל השביתה, הודיע נציג המדינה כי הוא ידאג להעברת העתק ההחלטה לב"כ החשוד, וכך יעשה.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ו, 28 יולי 2016, בהעדר הצדדים.